

skyde dens Virkninger ud i en uvis, men ganske sikkert fjern Fremtid. Og Forholdet er desuden det, at i Reglen dreje Prioriteter i faste Ejendomme sig om store Værdier. Veløb, som ere meget betydelige i Forhold til, hvad Tyendelønnen kan andrage, og som følge deraf vil det i Almindelighed ikke i nogen synderlig Grad præjudicere Pantthaverens Ret, at Tyendelønnen gaar forud. Og hvis man af Hensyn til Ejendomsrettens Ufrænklighed vil hævde, at denne Lov først maa faa Virkning over for fremtidig stiftede Pantterettigheder, ja saa vil det være en Hævdelse af Sætningen; fiat justitia, pereat mundus, og jeg tvivler heller ikke om, at de uheldige og ulykkelige Følger heraf ikke ville udeblive.

Men naar den Ret, som her gives Tyendet, skal gaa forud for Underpant i faste Ejendomme, er det jo en Indskrænkning saavel i Prioritetshaverens som i Virkeligheden ogsaa i Ejerens Ret. Men der er jo ikke noget retsstridigt i, at man gør Indskrænkning i Ejerens Beføjelser; det maa man saa tit gøre, og det gør man ogsaa ved faste Ejendomme, naar man paalægger ny Skatter, saa noget retsstridigt er der selvfølgelig ikke deri. Men en Begrænsning maa denne Ret naturligvis have, for at den ikke skal faa uheldige Følger, og det er det, som Lovforslagets 2den og 3dje Paragraf tilstaa, idet der deri foreskrives Regler, som ville have til Folge, at Tyendet bliver stillet saaledes, at den Dag, da der gøres Udlæg i en fast Ejendom, har Tyendet Valget imellem at forlade Ejendommen og ophøre med sin Tjeneste eller at forblive i denne. Det første er han jo berettiget til, da man ikke kan give Tyendet en ny Husbond. Men nu opstiller nærværende Lovforslag herefter den ny Regel, at i saa Fald kan Tyendet heller ikke saa Løn længere end til Dag, han gaar. Men Tyendet kan ogsaa vælge at blive, og i saa Fald skal han have Sikkerhed for at faa sin Løn til næste Juledag, som indtræder 3 Maanedere efter. Dette maa jo være en Betingelse for, at han kan blive; denne Sikkerhed skal han have, naar han vælger at blive i Tjenesten. Saa har igen Udlægshaveren Valget imellem, om han vil beholde Tyendet eller ej. Han kan beholde Tyendet, men det staaer ham naturligvis ogsaa frit for at sige, at han ikke vil beholde det; men hvis han ikke har lovlig Grund til at bortvise Tyendet af sin Tjeneste, maa det naturligvis i dette Tilfælde være stillet ganske som i ethvert andet Tilfælde, hvor det i Uld og uden lovlig Grund bortvises fra Tjenesten, altsaa have Krav paa ikke alene den tilgodehavende Løn, men tillige den Løn, det skulde have,

indtil det med lovligt Varsel opsiges, det vil sige indtil den første Skiftedag, som indtræder 3 Maanedere efter Udlægsdagen. Og tilbage i Tiden skal Tyendet ikke alene have sin Løn for det løbende Halvaar — det er selvfølgelig — men vi have ment, at det vilde være rigtigt, at det ogsaa skulde have sin Løn for det sidst forløbne Halvaar. Det er for det første formentlig overensstemmende med de gældende Retsregler, saaledes at vi ikke her gøre andet end at give Tyendet en bedre Prioritet for samme materielle Ret, end det har nu, men tillige er det nødvendigt, at det bliver saaledes, thi Tyendet maa kunne give Kredit med et halvt Aars Løn, naar ikke den, navnlig for Prioritetshaveren uheldige Folge skal indtræde, at Tyendet forlader sin Tjeneste i Uld, naar dets Husbond bliver vanskelig stillet i økonomisk Henseende. Hvis vi nemlig tænke os Skiftedagen indtræde f. Eks. den 1ste November, og Tyendet saa ikke kunde faa sin Løn, har jo Tyendet Lov til uden Varsel at forlade Tjenesten, og det har det al mulig Opfordring til at gøre, naar det ikke kan faa sit Tilgodehavende, men det er netop det, som ikke gerne skulde ske. Naar nu Tiden gaar ind i det næste Halvaar, og der saa sker Udlæg, saa er det i Prioritetshaverens Interesse, at han ser, at Tyendet er blevet paa Gaarden, men det kan kun ventes at ske, hvis Tyendet virkelig kan give Kredit til Husbonden for det sidste Halvaars Løn og har Udfigt til at faa den, naar han enten gaar fallit eller der bliver gjort Udlæg. Det er derfor nødvendigt, at man foreskriver, at ikke alene det løbende Halvaars Løn, men ogsaa det sidst forløbne Halvaars Løn bliver sikret i Tilfælde af Udlæg. Den Forrinsret, som Tyendet saa faar, bliver altsaa en Ret, som nu er rykket op fra at være i Konkursordenens femte Klasse til at gaa foran for Underpantthaverer i faste Ejendomme, som staa i Konkursordenens fjerde Klasse. Det vil sige, det bliver en Forrinsret, som kommer efter Tiendetageres Krav samt Kravet paa Bankhæftelsesrenten, paa Skatter til Staten, paa Brandhjelpspenge og kommunale Skatter samt paa Arbeidsgift i Genhold til Forordn. af 13de Maj 1769. Derved vil formentlig naas, at Tyendets Løn i alle Tilfælde er sikret (En Stemme). Ellers skulde det da være galt. Sa, ellers skulde det være galt. Denne Regel gør formentlig den mindst mulige Forandring i den bestaaende Retsorden, som en Regel paa dette Omraade overhovedet kan gøre, og holder sig saa nær som muligt til den historiske Tradition, vi have i Tyendelovens § 48. Den Maade, jeg tænker mig, at denne Lovbestemmelse skulde udøves paa,